Nu te supăra, frate!

Nu te supăra, frate!

Inventatorul acestui joc bine cunoscut trebuie să fi fost un bun cunoscător de oameni. El a ştiut cât de uşor ne putem supăra din cauza lucrurilor mărunte, care ni se întâmpla în viaţa dc zi cu zi. atât pe semenii noştri, cât şi pe noi înşine. Şi aceasta pe drept sau pe nedrept.

Biblia vorbeşte despre supărarea fatală care există: de a te supăra chiar pe Isus Hristos. Într-adevăr, cei ce fac aşa ceva sunt de-a dreptul de compătimit, căci este imposibil ca astfel de oameni să fie oameni fericiţi. Isus Hristos spune: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire" (Matei 11.6).

Însă cum este posibil aşa ceva, ca să găseşti în El o pricină de a te scandaliza? Doar nu trăim într-o ţară creştină? Ba da. Nu respectăm noi cu grijă formalităţile creştine? Da, desigur. Isus Hristos însă vrea mult mai mult. El nu doreşte o faţadă evlavioasă, o spoială creştină. Atunci ce vrea? El te vrea pe tine şi inima ta!

De aceea El Şi-a dat viaţa neprihănita pe crucea de la Golgota, ca tu să primeşti iertarea păcatelor tale şi să poţi începe o viaţă libera, fericită. Acum urmează un lucru, care de altfel pentru mulţi este de neînţeles: Mulţi oameni cufundaţi în păcat pur şi simplu nu vor să vină la Isus. Păcatul, ce îi ademeneşte cu bucuriile lui de o clipă, le este mult mai plăcut. Ce-i drept, lumina dumnezeiască pătrunde şi în întunericul sufletului lor, însă ei se închid faţă de ea, căci întunericul le place mult mai mult (citeşte loan 3.19). Ei fac aşa precum odinioară unii oameni, când s-au instalat primele linii electrice şi s-au pus becuri luminoase. Ei le spărgeau, pentru că, la lumina lor, dintr-o dată se putea vedea murdăria sau gunoiul din colibele lor. Se supărau pe lumina ca şi aceia care se supără pe Isus Hristos, raza de lumina a lui Dumnezeu.

Pentru alţii, oameni morali, adesea suspuşi, crucea de pe Golgota este în mod deosebit un marc prilej de poticnire. „Un Mântuitor răstignit? Pentru vina mea? Nu vorbiţi în mod ofensator! Fără fanatism! De un Fiu răstignit al lui Dumnezeu n-am nevoie!" Astfel sau într-un mod asemănător vorbesc sau gândesc mulţi.

Apoi continuă: „Ştiţi dumnevoastră ce sunt eu? Sunt un umanist. Pledez pentru libertatea şi demnitatea umană. Nu fac nimănui nici un rău, ba chiar sunt gata să ajut. Sunt cinstit şi pot privi în faţă pe oricine." Niciodată n-au existat atâţia oameni autocraţi ca astăzi, care se exprimă deschis sau gândesc în sine: „N-am nevoie de nici un Salvator. Mă ajut singur!" Toţi aceştia însă uită că singurul care s-a scos din mocirlă, trăgând de propriul său moţ de păr, a fost Münchhausen. Iar acesta a fost un mincinos.

Cercetează-te dacă şi tu găseşti în Isus Hristos un prilej de poticnire, dacă eviţi pe cât îţi este posibil să pronunţi măcar Numele Domnului Isus! Dacă acesta e adevărul, atunci te rog cu seriozitate un singur lucru: descoperă-l răul de bază care este vinovat de această situaţie! Sunt păcatele tale. Lumina şi întunericul nu pot sta împreună. Aici este rădăcina prilejului de poticnire. Însă există ceva care se potriveşte foarte bine: o inimă care tânjeşte după lumină şi iertare şi un Mântuitor, care vrea sa ţi le dăruiască.

O, har ce ştergi păcatulPrin sângele scump al lui Isus.Tu dai la toţi deopotrivăIertare, pace de nespus.Mântuirea ai dat-o în dar.O, minunat timp de har!